

Full diocesà

19 d'octubre del 2025

p5 —Restauren la portalada romànica de l'església de Sant Esteve de Llanars

p7 i p8 —Domund 2025: Missioners d'esperança entre els pobles

«Però quan el Fill de l'home vindrà, creieu que trobarà fe a la terra?»

Diumenge XXIX durant l'any / Cicle C

Lectura del llibre de l'Èxode

En aquells dies, els amalequites anaren a Rafidim per atacar el poble d'Israel. Moisès digué a Josuè: «Recluta homes de guerra i demà al matí surt a combatre contra els amalequites. Jo m'estaré dret dalt el turó amb la vara de Déu a la mà.» Josuè complí les ordres de Moisès i començà la batalla contra els amalequites. Moisès, Aaron i Hur pujaren dalt el turó. Mentre Moisès mantenia les mans alçades, guanyava Israel, però quan abaixava les mans per reposar, guanyaven els amalequites. A la fi les mans ja li pesaven massa per poder mantenir-les alçades. Llavors li acostaren una pedra, s'hi assegué, i Aaron i Hur, un a cada banda, li aguantaven les mans. Així pogué mantenir les mans immòbils fins a la posta del sol, i Josuè derrotà els amalequites i abaté els seus homes amb l'espasa.

(17,8-13)

Salm responsorial

L'ajuda em vindrà del Senyor, que ha fet el cel i la terra.

[120]

Lectura de la segona carta de sant Pau a Timoteu

Estimat, persevera en la doctrina que has après i has acceptat amb tota confiança, recordant qui són els qui te l'han ensenyada; des de menut coneixes les sagrades Escripures que tenen el poder de donar-te la saviesa que duu a la salvació a través de la fe en Jesucrist. Tota l'Escriptura és inspirada per Déu i és útil per ensenyar, convèncer, corregir i educar en el bé, perquè l'home de Déu sigui madur, sempre a punt per a tota obra bona.

Davant de Déu i de Jesucrist, que ha de judicar els vius i els morts, i pensant en la seva manifestació i en el seu Regne, t'adverteixo formalment que proclamis la paraula de l'evangelí: insisteix en tot moment, tant si és oportú com si no ho és, mira de convèncer la gent, reprèn, anima'ls, esperant amb tota paciència, com un mestre que sap ensenyar.

(3,14-4,2)

Lectura de l'evangelí segons sant Lluc

En aquell temps, Jesús deia als deixebles aquesta paràbola, per ensenyar que hem de pregar sempre, sense perdre mai l'esperança: «En una ciutat hi havia un jutge que des-

coneixia tot temor de Déu i tota consideració als homes. A la mateixa ciutat hi havia una viuda que l'anava a trobar sovint i li deia: "Feu-me justícia contra aquest home que pledeja contra mi." El jutge durant molts dies no li'n feia cas, però a la fi pensà: "A mi no em diu res el temor de Déu ni la consideració als homes, però aquesta viuda és tan pesada que li hauré de fer justícia; si no, anirà venint aquí fins que no podré aguantar més".»

I el Senyor digué: «Fixeu-vos què diu aquest jutge sense entranyes. ¿I vosaltres creieu que Déu, ni que esperi pacientment, no farà justícia als seus elegits que li reclamen de nit i de dia? Us asseguro que els farà justícia molt aviat. Però quan el Fill de l'home vindrà, creieu que trobarà fe a la terra?»

(18,1-8)

«Tota l'Escriptura és inspirada per Déu i és útil per a ensenyar, convèncer, corregir i educar en el bé, perquè l'home de Déu sigui madur, sempre a punt per a tota obra bona»

«El alma que anda en amor, ni cansa ni se cansa» (St. Joan de la Creu)

Andrey Castrillón, prev.

Continuem la catequesi sobre l'oració començada diumenge passat. Avui Jesús ens mostra la perseverança com a virtut necessària per a mantenir la fe quan el camí es fa feixuc i es presenta la temptació de defallir.

La figura d'una viuda centra la paràbola. En la Bíblia, les viudes apareixen sovint com a imatge de vulnerabilitat i desprotecció i alhora com a veu profètica que reclama justícia. Lluc, més que cap altre evangelista, dona relleu a aquestes dones que lluiten per la seva dignitat. La viuda de l'evangelí no té influències ni recursos, només la seva paraula i la convicció que té dret a ser escoltada. La seva constància acaba doblegant un jutge sense escrúpols, incapaç de compassió.

Jesús contrasta l'actitud del jutge amb el cor de Déu: el jutge cedeix per cansament, perquè la insistència de la viuda el molesta. Déu, al contrari, és sensible al clam dels qui confien en ell. No és un funcionari de la llei; és un pare amb entranyes de misericòrdia. Per això la pregària perseverant no és una tàctica per a obtenir favors, sinó l'expressió d'una confiança que travessa les nits fosques i sap esperar sense rendir-se, fins i tot quan Déu sembla callar.

La crida de l'evangelí és clara: pregar sense defallir, sobretot quan la vida pesa. La perseverança en la pregària no canvia tant Déu com el nostre cor, que s'obre a viure en confiança serena. És així com l'oració es converteix en escolta profunda, en espera pacient que ens configura amb l'amor del Pare i fa del nostre temps un espai on ja és present la seva justícia.

La imatge

Si al creient pot semblar-li que la promesa de Déu s'endarrereix, la figura del jutge injust i la dona persistent el porten a reflexió, perquè Déu és just i farà justícia molt aviat.

Cal, doncs, continuar pregant, sense cansar-se en aquest temps en què Déu es deixa encara entendre. Així, en la fe, els nostres desigs es purifiquen a poc a poc fins a ajustar-se plenament al pla diví.

Paràbola del jutge injust (1712). Jan Luyken

Agenda

Lit. hores: Setmana I

20 dilluns

—Santa Irene, vg. mr.
Rm 4, 20-25 / Salm Lc 1 /
Lc 12, 13-21

21 dimarts

—Stes. Celina, Griselda, Úrsula i companyes màrtirs.
Rm 5, 12.15b. 17-19.20b-21 /
Salm 39 / Lc 12, 35-38

22 dimecres

—Sant Joan Pau II, papa
—Santa Maria de Salomé
Rm 6, 12-18 / Salm 123 /
Lc 12, 39-48

23 dijous

—Sant Joan de Capestrano
Rm 6, 19-23 / Salm 123 /
Lc 12, 39-48

24 divendres

—Sant Antoni Maria Claret, bisbe fund.
Rm 7, 18-25a / Salm 118 /
Lc 12, 54-59

25 dissabte

—Memòria de Santa Maria
—Sant Bernat Calbó, bisbe
Rm 8, 1-11 / Salm 23 / Lc 13, 1-9

26 diumenge XXX de durant l'any / Cicle C

—Sant Evarist, papa
—Sts. Llucià i Marcià, màrtirs, antics patrons de Vic
Sir 35, 12-14.16-18 / Salm 33 /
2Tm 4, 6-8.16-18 / Lc 18, 9-14

Xerrada sobre la problemàtica de l'habitatge: «Aixopluc: quan no hi ha casa»

Redacció

El 30 de setembre, a Vic, es va fer la xerrada «Aixopluc: quan no hi ha casa». L'acte tingué lloc a L'Albergueria, centre cultural del bisbat, a càrrec de Sílvia Sanabria, delegada episcopal de Càritas i Migracions, i Montse Cortada, referent del programa d'habitatge de Càritas Diocesana.

El col·loqui va servir per a denunciar la creixent problemàtica per a accedir a un habitatge digne i la indefensió a què es veuen abocats molts ciutadans. En el transcurs de la ses-

sió s'abordaren múltiples qüestions, com l'especulació, la manca de drets bàsics i els problemes emocionals associats al fet de no disposar d'un lloc segur on viure.

Actualment, Càritas Diocesana de Vic compta amb 17 pisos socials

Festa de Sant Antoni Maria Claret

A l'església de Sant Antoni M. Claret de Vic, divendres vinent, 24 d'octubre, a les set del vespre, hi haurà una celebració eucarística presidida per Mons. Romà Casanova, bisbe de Vic, amb la Comunitat de Missioners Claretians i presència de la Família Claretiana al bisbat (CMF, Missioneres de la Institució Claretiana i Moviment Seglars Claretians).

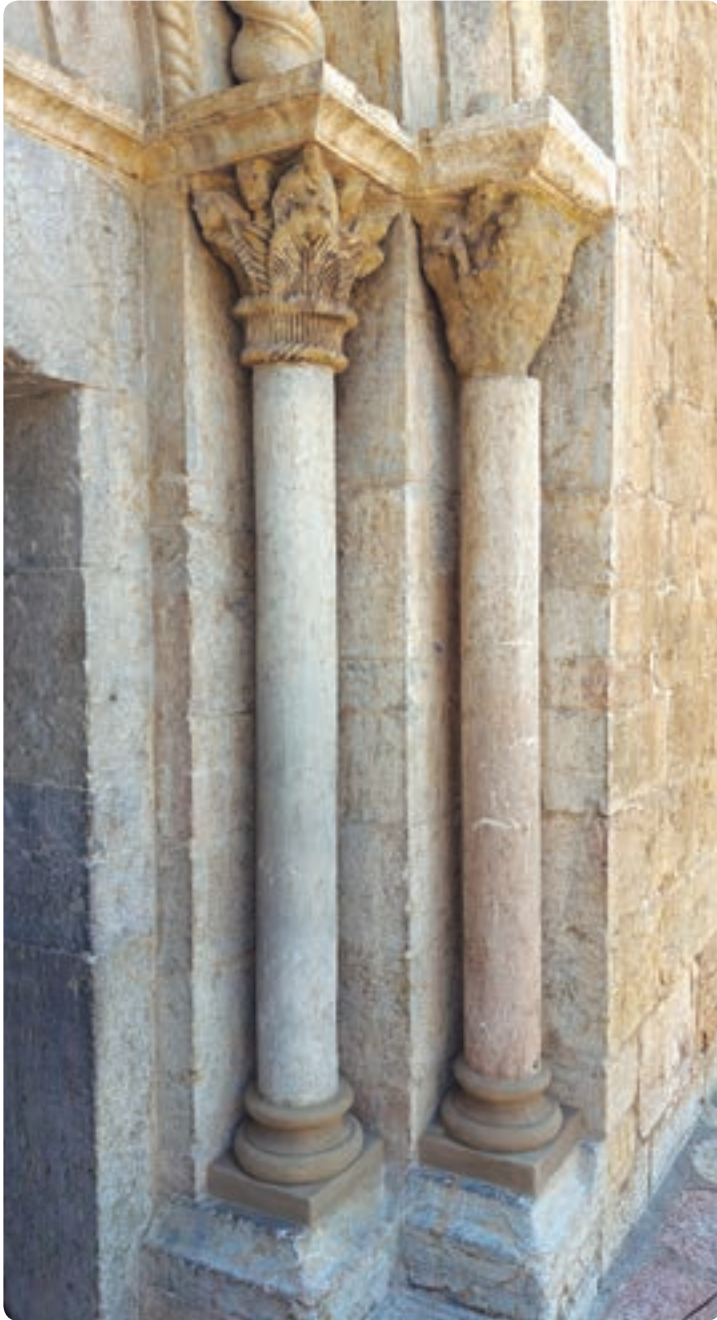
El mateix dia 24 el temple romandrà obert de 10 a 1 del migdia i de 5 a 7 de la tarda. També s'oferiran dues visites guiades del Museu Claretjà (recorregut per la vida del sant) a les 12 del migdia i a 2/4 de 6 de la tarda.

Recordem que el Pare Claret va néixer a Sallent en 1807 i es formà a l'antic seminari de Vic. En 1849 fundà la Congregació de Missioners Claretians. Rebé la consagració episcopal a la catedral de Vic en 1850 abans de marxar a Cuba com a arquebisbe de Santiago. En diverses ocasions va tornar a la capital d'Osona, on reposen les seves restes; concretament, al temple-sepulcre de Sant Antoni Maria Claret.

Restauren la portalada romànica de l'església de Sant Esteve de Llanars

Redacció

L'església parroquial de Sant Esteve de Llanars, a l'arxiprestat del Ripollès, és un magnífic edifici romànic del segle XII molt conegut i apreciat. Ajuda a la seva popularitat el fet que es troba just al costat de la carretera que travessa el poble, i sobretot la presència, en el seu interior, d'un frontal romànic de fusta policromada, dedicada al patró de la parròquia. És l'únic frontal romànic que es conserva *in situ* al Ripollès.

La parròquia i el bisbat de Vic han impulsat, aquest 2025, la restauració de la portalada romànica de la dita església, amb el suport del Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya, a través de les subvencions per a la conservació-restauració de béns mobles i dels elements arqueològics i artístics integrats en el patrimoni immoble.

Els treballs han estat dirigits per la restauradora Patrícia Amat, especialista en conservació de patrimoni històric. La intervenció ha consistit en una revisió completa de la portalada, centrant-se especialment en els elements amb descohesió activa, com ara la base i els capitells. S'ha restablert la cohesió estructural d'aquests components, garantint-ne l'estabilitat i preservació.

També s'ha dut a terme una acurada neteja de sediments i brutícia no adherida, que ha permès de recuperar la lectura visual del conjunt escultòric. Paral·lelament, s'han consolidat les parts amb separació entre capes, millorant la resistència dels materials i la percepció estètica de la portalada.

La conservació del patrimoni cultural és una cosa que afecta tota la societat. Per bé que la parròquia que hi celebra la seva vida comunitària n'és la responsable, els valors culturals, artístics i històrics que el patrimoni va acumulant al llarg dels segles fa que les administracions públiques entenguin que és part de la seva responsabilitat ajudar al seu manteniment.

Domund 2025: missioners d'esperança entre els pobles

Redacció

Aquest diumenge l'Església celebra el DOMUND, la Jornada Mundial de les Missions, organitzada per les Obres Missionals Pontifícies (OMP). És el dia en què, d'una manera especial, preguem pels missioners i col·laborem amb les OMP. Se celebra arreu del món el penúltim diumenge d'octubre, el «mes de les missions».

Tots podem ser missioners

En el seu missatge per a la jornada d'enguany el Papa recorda a cada cristià, i a l'Església com a comunitat de batejats, la seva vocació fonamental de ser missatgers i constructors de l'esperança —«missioners d'esperança entre els pobles»— seguint les petjades de Crist. Aquesta vocació necessita el suport de la resta de l'Església.

Com? Hi ha tres formes de cooperació missionera. No es tracta solament de col·laborar amb la missió, sinó de participar-hi.

Personalment: La cooperació personal és una manera de formar part activa de la missió. Prop de 10.000 joves espanyols ofereixen les seves vacances i el seu temps per ajudar en la missió, i a més hi ha 1.791 voluntaris en les delegacions, parròquies, arxiprestats...

Espiritualment: Mitjançant la pregària i l'oferiment dels sofriments, els catòlics poden unir-se amb els missioners. A Espanya hi ha múltiples iniciatives: 60.000 malalts missioners, 132 partits d'oració, convents de clausura...

Econòmicament: Amb els diners que s'ofereixen a les OMP en la col·lecta del Domund i al llarg de l'any, es fa costat als 1.131 territoris de missió perquè l'Església pugui comptar amb prou recursos per a mantenir la seva obra.

Tots els cristians
són cridats pel seu
baptisme a anunciar
l'Evangeli

Qui rep les ajudes?

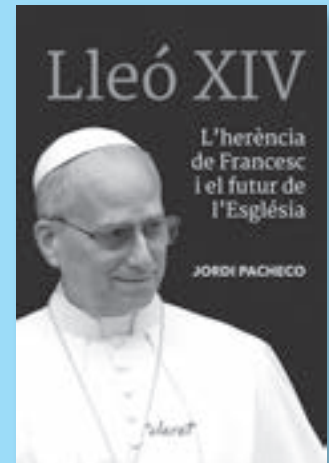
En determinades zones del món hi ha Esglésies joves que, després d'haver estat fundades pels missioners,

El llibre

Lleó XIV. L'herència de Francesc i el fu- tur de l'Església

Jordi Pacheco

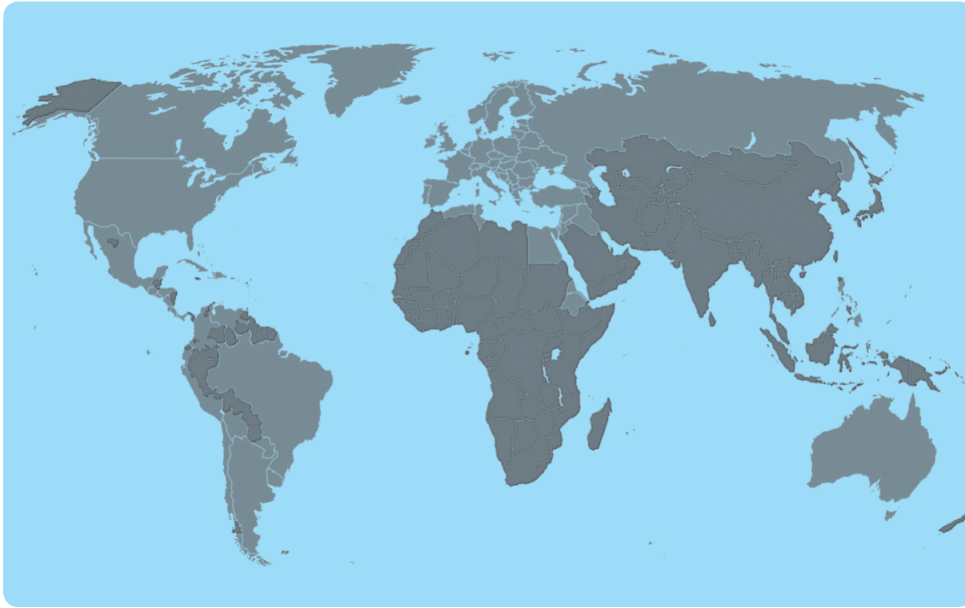

Editorial: Claret

Pp. 152

Preu: 17,95

Qui és el papa Lleó XIV i quins reptes afronta el nou líder de l'Església catòlica? El llibre *Lleó XIV. L'herència de Francesc i el futur de l'Església* explora aquesta qüestió a fons. L'obra repassa la trajectòria eclesial de Robert Prevost fins al seu ascens al papat i analitza els principals desafiaments que haurà d'afrontar després dels dotze anys de pontificat de Jorge Mario Bergoglio, el papa Francesc. Una mirada imprescindible per a entendre el futur de l'Església catòlica i el llegat que deixa Francesc al seu successor.

estan en creixement i encara no són autosuficients. Són els anomenats «territoris de missió». Per a poder assegurar la seva presència, desenvolupament i arrelament, el Papa compta amb l'ajuda dels qui col·laboren amb les OMP en la campanya del Domund. Els diners es reparteixen de forma equitativa entre tots ells.

Amb les ajudes del Domund es pot continuar anunciant l'Evangeli al 60% de la població mundial en 1.131 territoris de missió

Discurs del sant pare Lleó XIV a les OMP (maig 2025)

«La promoció del zel apostòlic és un aspecte essencial de la renovació de l'Església, i és encara més urgent en els nostres dies. El nostre món, ferit per la guerra, la violència i la injustícia, neces-

sita escoltar el missatge evangèlic de l'amor de Déu i experimentar el poder reconciliador de la gràcia de Crist. [...]

»Voldria agrair-vos el servei compromès, indispensable per a la missió evangelitzadora de l'Església, com jo mateix he pogut constatar en els anys del meu ministeri al Perú. Les OMP són el principal mitjà per a reactivar la responsabilitat missionera entre tots els batejats i sostenir les comunitats eclesials en les zones on l'Església és jove.»

La missió al cor

Romà Casanova, bisbe de Vic

La missió forma part de la nostra identitat com a cristians. No és pas un afegit ni, encara menys, una anècdota, per al deixeble de Jesús. Seguir Crist i ser al mateix temps missioner forma una unitat indestruïble. Quan parlem de missió el nostre pensament se'n va, cada vegada més, al treball evangelitzador tan necessari entre nosaltres —en el que s'anomena «zones més desenvolupades»—, on, en paraules de Lleó XIV, «es mostren símptomes greus de crisi del que és humà»: desorientació, soledat, abandonament dels ancians, tancament, aïllament, decaïment de la proximitat entre les persones. L'anunci de Crist és una urgència per a no perdre la humanitat enmig nostre.

No podem oblidar mai la nostra responsabilitat envers la missió universal.

Tot i això, no podem oblidar l'altra accepció del terme «missió»: les Esglésies joves que hi ha per tot el món i els homes i dones que estan al seu servei. Aquests deixen la terra i la família per anunciar Crist i la seva salvació, atents a les necessitats dels qui viuen en aquells llocs. Als missioners i missioneres i les seves comunitats és dedicat aquest tercer diumenge d'octubre, anomenat DOMUND.

Els més joves entre nosaltres ja no tenen l'experiència de la campanya missionera com la que teníem els qui molts anys enrere vivíem el diumenge de les missions amb intensitat. L'ardor missioner era present en el nostre bisbat en aquells anys per la presència viva de la fe i perquè teníem un gran nombre de missioners, tant a Amèrica com a l'Àfrica, i fins i tot a la mateixa Europa, amb el servei als migrants i refugiats.

No podem oblidar mai la nostra responsabilitat envers la missió universal. Les Obres Missionals Pontifícies, que, com el seu nom indica, depenen directament del Sant Pare, són el mitjà principal «per a avivar la responsabilitat missionera entre tots els batejats i sostenir les comunitats eclesials en les zones on l'Església és jove». Per això, hem de donar suport a aquesta obra per mitjà de la Delegació Diocesana de Missions amb la nostra aportació econòmica —col·lectes, donatius i llegats—, així com amb la nostra pregària i sacrifici oferts pel bé dels missioners i les seves comunitats. Encara que sigui poc el que puguem oferir, serà de gran valor en la tasca evangelitzadora de l'Església enmig dels més necessitats. El cristià ha de dur al cor la missió avui com sempre. En efecte, solament del més íntim del nostre ésser pot brollar la veritable evangelització, ja que «el Cor de Crist és el nucli vivent del primer anunci» (*Dilexit nos*, 32).

